DEBRA CURTIS

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2026

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

SZÍV ÉS ÉSZ TÖRVÉNYEI

PROLÓGUS

2005

Ha beköszöntött az ősz, a levendulakék égbolt és a mamutfenyők Lilyt legtöbbször a fiúra és arra a sok évvel azelőtti nyárutóra emlékeztették. Most is, már a negyvenes éveiben, lehúzódott az út szélére, hogy átadja magát az őszi alkonyat teljességének. Amikor fiatalok voltak, még azt hitte, hogy ő és a fiú egy nap összeházasodnak, és együtt élik le az életüket. Honnan is tudhatott volna bármit a szerelem csapdáiról, vagy egyáltalán arról, hogy miképpen működik az élet?

Ahogy az éveken át mintegy fonalat húzva visszapergette az emlékeit, egy meleg nap elevenedett meg előtte. Egy kukoricaföld az Escobar-farmon. A cipője és a bokája csupa por. Futott, futott, egészen a nyolchektárnyi mező legvégéig, hogy a fiú minél nehezebben tudja megtalálni. Játék volt, az ő ötlete. „Ha megtalálsz, jutalom vár, ígérem!", mondta neki. Föléjük magasodtak a hatalmas kukoricaszárak. Ő szédülten az izgalomtól, de néma csendben várt a búvóhelyén, lélegzet-visszafojtva hallgatta a széthajló kukoricaszárak halk zörgését és a fiú egyre közeledő, nehéz lépteit.

Amikor elért hozzá, a fiú térdre ereszkedett. Jobb halántékán izzadság csordult. Felnézett rá, és lassan lehántotta a lány nadrágját,

egészen a vádlijáig. Lily látta, hogy a fiú tenyeréről poros föld tapad a csípőjére. Mögötte és fölötte száraz levelek keringtek a szélben. Együtt maradtak, amíg narancsszínűre nem váltott a nyugati ég.

* * *

Lily rákapott arra, hogy egy szál hosszú kasmírpulóverben járjon a házban, nadrág és alsónemű nélkül. New York államban éltek, egy tizenkilencedik századi házban, padlótól a mennyezetig érő ablakokkal. Nem érezte feszélyezve magát – nem mintha exhibicionista lett volna, egyszerűen nem érdekelte, mit gondolnak mások. Mostanában leginkább a megbocsátás és a délutáni fény foglalták el a gondolatait. Amíg a férje az aznap megfigyelt madarakról jegyzetelt, Lily a fehér falakat bámulta a maga dolgozószobájában. Tekintete követte a függöny nélküli ablakokon beragyogó alkonyi fénysugarak vonalait és mintázatait.

A régi öntöttvas radiátorra vetődő fényről eszébe jutott az a kétrés-kísérlet, amiről még egyetemista korában olvasott: egy fényhullám magában hordozza az összes lehetséges pozíciót, amelyet egy hullámrészecske felvehet. A szobában ülve felidéződött benne, mennyire lenyűgözte a gondolat, hogy a szubatomi részecskék nagy távolságról is hathatnak egymásra; azaz megvan a lehetősége, hogy ő és a fiú egy nap megtalálják egymást. Nem szerette volna, hogy az élete megbánásokból kötött csokor legyen; azok érezhetnek így az utolsó pillanatban, akik véget vetnek az életüknek. Ugyanazon a napon sejlett fel benne, hogy valami meg fog változni az életében, amikor a férje nem ismert fel egy fehértorkú verébsármányt a madáretetőnél.

I.
RÉSZ

PORTSMOUTH, RHODE ISLAND

1976. szeptember

Kora ősz volt. A nyírfa aranyszínű levelei meg-megcsillantak a feltámadó szélfuvallatokban. Lily bekopogott, és minthogy senki sem nyitott ajtót, megkerülte a házat a hátsó deszkatornác felé. Hallotta, hogy a fiú apja gitározik, és hozzá valami mélabús dallamot énekel, ami – bár ismerősnek tetszett – csak elmosódva ért el hozzá. A fiú, akárcsak az apja, szeretett zenélni, Mr. Cooperre pedig megnyugtatólag hatott a gitározás, főleg a fia egy-egy focimeccse után.

A hátsó tornác befejezetlen volt, szerszámok és rozsdás fedelű festékesvödrök hevertek szanaszét (múlt tavasz óta nem nyúlt hozzájuk senki), egy pótgumi, két horgászbot meg egy hűtőtáska társaságában. Az apa a hetedik üveg sörénél tartott – estig végére jár az egész rekesznek.

Lily nem akarta megzavarni Mr. Coopert, úgyhogy várt, amíg az fel nem nézett a gitárjáról.

– Hohó, megjött az én kis kedvencem! – szólalt meg széles mosollyal, alkarját a hangszerén pihentetve.

– Kérem, miattam ne hagyja abba! – kérlelte Lily. – Szeretem hallgatni, ahogy játszik!

Mr. Cooper, még mindig mosolyogva, megcsóválta a fejét, és a hangszert a tornác egyik lécéhez támasztotta.

– Jó kis meccs volt, nem igaz? – kérdezte, miközben felállt.

Intett Lilynek, hogy üljön a helyére, ami az egyetlen szék volt a tornácon: egy mustár- és narancsszín csíkokból szőtt, alumínium kerti szék. Lily elhárította, mire ő is állva maradt.

Aznap délelőtt különösen izgalmas volt a meccs: a Portsmouth a nagy rivális csapat, a Barrington ellen játszott. A fiú, a Portsmouth végzős diákja és irányítója azonnal átlátta a Barrington védelmi stratégiáját, és háromszor is sikeresen módosította a játékot a támadás indítását jelző képzeletbeli vonalnál, kijátszva a támadást megállítani készülő ellenfelet.

Amikor a szúnyoghálós ajtó előtt megjelent a fiú, farmernadrágban és Credence Clearwater Revival pólóban, törülközővel dörgölve hosszú barna haját, az apja nem tudta megállni, hogy átölelje, és jól hátba veregesse.

– Négyszázkilencven passzolt yard, egyetlen mérkőzés alatt! Rekord! Ez az én fiam! – Mr. Coopernek fülig ért a szája, és olyan izgatott volt, hogy beszéd közben kispriccelt a nyála.

A fiú a lányt nézte. Lilyt mintha abszolút nem zavarná, hogy az apja folyton részeg, és vég nélkül nyomja a szöveget az ő futballstatisztikáiról.

– Mindenki tudja, hogy ő az állam valaha volt legjobb játékosa! Tizennégy éves korában az egyik meccsén mindössze hatvan másodperc volt már csak hátra, amikor dobott egy ötvenyardost, és az a portugál srác el is kapta!

– Lily is ismeri a sztorit, ne fáraszd magad! – mondta a fiú, és átkarolta az apját. Olyan magas volt, mint az, de sokkal izmosabb.

– Sőt, láttam az egész meccset, Mr. Cooper! Mintha csak Roger Staubach lett volna a pályán!

– Ezt a lányt el kell venned! – nevetett az apa, és egy hosszút kortyolt a söréből.

A kis Rhode Island állam az elmúlt öt évtizedben csak három profi irányítót adott, és a fiú eltökélt szándéka volt, hogy ő lesz a negyedik. Tízesztendős volt, amikor Joe Namath megjósolta, hogy a Jets megveri a Coltsot az 1969-es Super Bowlon, és ő, még fiatal gyerekként, magáévá tette Namath vakmerő bátorságát. Mérkőzés előtt az öltözőben nemegyszer jelentette ki a legnagyobb magabiztossággal a csapattársai előtt: „Tuti, hogy ezt meg fogjuk nyerni, fejemet rá!"

A fiú megfogta Lily kezét, bevezette a házba, és behúzta maga mögött az ajtót. A hűtőből kivett két doboz sört, és miközben ők ketten megindultak lefelé az alagsorba, még hallották, amint az apja utánuk kiált:

– Chuck a vaskereskedésből azt mondta, hogy a játékosmegfigyelők nemsokára eljönnek megnézni téged!

A fiú hatesztendős volt, amikor az anyja lelépett, és Floridába költözött egy profi golfjátékossal, akit a Green Valley golfpályán ismert meg. Azóta csak karácsonyra és a születésnapjára küldözgetett üdvözlőkártyákat a gyereknek. A fiú annyit megtudott róla, hogy egy Boca Raton-i bárban zongorázik. Boca Ratonnak addig hírét sem hallotta senki, de a fiú másodikos korában megtalálta a térképen. Az a szóbeszéd is a fülébe jutott, hogy a profi golfos időnként veri

az anyját, és felcsinált valami pincérnőt abban a golfklubban, ahol dolgozott.

A fiú valaha nyert összes trófeája ott díszelgett a fapolcokon, amiket az apja kizárólag erre a célra készített. Noha az amerikai futball volt a fő sportja, jól kosarazott és baseballozott is. A legimpozánsabb egy előző évben kapott futballtrófea volt: a Legértékesebb Játékosnak járó díj, egy, a labdát eldobni készülő figurát ábrázoló ónszobrocska, fatalapzaton. A fiú alagsori szobájának egyik oldalán egy edzőpad és a súlyzói voltak, a másikon egy ágy, a tévé, egy fiókos szekrény és egy régi elektromos zongora. A sarokban egy vadonatúj Sony hifitorony ékeskedett, amit az apja a tizennyolcadik születésnapjára vett neki. Az albumok szép rendben sorakoztak két salakbeton blokk között.

Lily letette a sörösdobozát a fiókos szekrény tetején heverő könyvtári könyvek mellé, és felemelte a fiú napszemüvegét. Az orrára illesztette, és végignyúlt az ágyon. A fiú leült a billentyűk elé.

– Meséltem már neked, hogy az anyám a Szent Barnabás-templomban orgonált, és ott ismerte meg az apámat?

Lily elfordította a fejét a párnán, és a fiút nézte. Egyszer már elmondta neki ezt a történetet, de ő szívesen, sőt nagyon szívesen hallgatta meg újra. Csak annyit felelt:

– Mesélj!

– Az apám a Gloria és a szentáldozás között szeretett bele egy vasárnapi misén.

– Ez gyönyörű!

– Aztán amikor az anyám itt hagyott minket, képtelen volt betenni a lábát oda, ezért járunk most a Szent Antalba. Emlékszem az utolsó közös karácsonyunkra, bár akkor persze nem tudtam, hogy

az lesz az utolsó. Anya a misén a *Csendes éj*-t játszotta, és én rettenetesen elszomorodtam, amikor láttam, hogy az apám sír.

Lily átlendítette a lábát az ágy oldalán, és felült. Ám mielőtt megszólalhatott volna, a fiú témát váltott.

– Ezt a dalt ismered?

A keze először csak tapogatózva mozgott a fekete-fehér billentyűk fölött, enyhén meghajló ujjai kicsit olyanok voltak, akár a homokban csipegető madarak. Párszor belefogott és megállt, de végül összeszedte a darabot, szépen illesztve az akkordokat a dallamhoz. Lily felkiáltott:

– Ezt hol tanultad?

A fiú halk, dallamos hangon énekelni kezdett:

– „*The screen door slams, Mary's dress sways / Like a vision she dances…*"*

Miközben a fiú a „Thunder Road" dallamát igyekezett kihozni az akkordból, Lily az inge alá csúsztatta a kezét, és megcirógatta a hátát. A *Born to Run* egy éve jelent meg, és ők véletlenül épp ugyanezt a Bruce Springsteen-albumot vették meg egymásnak karácsonyra. A fiú abbahagyta a játékot, és felpillantott.

– Eddig jutottam vele…

– Ma jelents beteget! – szólalt meg Lily.

– Nem tehetem, te is tudod.

– Milyen buli az, ahol nincs ott a csapat irányítója?

– Még mindig úgy tervezed, hogy elmégy?

Lily nem válaszolt. A fiú felkelt a zongorapad mellől, és az ágyhoz lépett. Szombat és vasárnap esténként dolgozott, pénteken

* „Csapódik a tornácajtó, Mary ruhája lebben / Táncol, akár egy látomás…" (A ford.)

nem, meccs előtti napon soha. A Reidy's bisztróban volt mosogató, a Keleti Főutcán, és a műszak végén, amikor már csak ő meg a tulaj voltak benn, a tulaj megtöltött pár műanyag ételdobozt krumplipürével, zöldbabbal, egyben sült fasírttal. Az volt a bisztró szombat esti specialitása. Mindig adott hozzá valami desszertet is, egyet a fiú, egyet az apa számára.

A fiú leült az ágya szélére, Lily mellépenderült, aztán térdre ereszkedett, és befészkelte magát a fiú combjai közé.

– Jó lesz, ígérem! – mondta.

Tizennégy éves koruk óta jártak együtt, és noha még sohasem feküdtek le, a simogató kezek és ajkak révén sok örömet leltek egymásban, itt, az alagsori szobában vagy az iskola mögött elterülő mezőn. Lily félresöpört egy hajtincset az arcából az ujja hegyével.

– Nem értem: miért akarsz elmenni nélkülem a buliba? – kérdezte a fiú.

– Szerinted végzős létemre üljek otthon minden szombat este, csak mert neked dolgozni kell?

A fiú elfordította a tekintetét.

– Bocs, sajnálom – tette hozzá a lány.

Valóban sajnálta. Tudta, hogy a fiú az apját segíti, akinek a legalapvetőbb dolgokra sem volt elég pénze: villanyszámlára, élelmiszerre, a tél legkeményebb időszakaiban az olajfűtésre sem. A fiú tizenhárom éves korában vállalt munkát először, újságkihordóként. A Fall River-i gyárat, ahol az apja tizenöt évig melózott, és ahol élete végéig tervezett maradni, bezárták, úgyhogy jobb híján most a sziget egyik jachtkikötőjében dolgozott. Mint oly sok munkásosztálybeli gyerek, a fiú is egy szorongató gazdasági bizonytalanság idején nőtt fel.

– Elviszem Jane-t is – mondta Lily.

– Remek! És este tízkor már vagy a fejét fogod majd, miközben teleokádja a mosdót, vagy fent hentereg az egyik hálószobában Jimmy Sullivannel vagy valami másik csávóval, akit alig ismer.

– Állj, szerintem a húgomról beszélsz! Különben is mit érdekel téged, hogy kivel hentereg?

A fiú tudta, hogy Lily tényleg el fog menni a buliba nélküle, és képtelen volt leküzdeni a féltékenységét. Olyannyira nem ment neki, hogy úgy döntött, el sem mondja a nagy hírt, amit egész délután tartogatott a számára, és amit az apjának sem mondott el eddig. Ugyanis tényleg voltak játékosmegfigyelők a mai meccsen. Majd csak holnap mondja el. A buli után.